

Col·laborador de Toni Clapés a RAC1, el rondinaire senyor Marcel·lí (Marcel·lí Virgili, alter ego de Jaume Nolla), acaba de publicar el seu tercer llibre: *La xocolata. L'aventura catalana*, on repassa la història, la cultura i altres curiositats d'aquest dolç menjar.

— De què li ve a algú de la seva edat la dèria per la xocolata, que és menjar de nens?

— Déu vos guard i moltes gràcies per l'entrevista. Sap què passa? La dèria de la xocolata em ve de tota la vida, no és cosa de nens, ni de gent gran ni de res, qualsevol edat és bona per berenar pa amb xocolata, o beure xocolata desfeta. Josep Maria Espinàs –al cel sigui– deia sempre que ell era xocolatofílic, que vol dir tenir amor intens per la xocolata. Una presa de xocolata al dia és un gran benefici, fins i tot per a la salut.

— Dient-se Marcel·lí, el feia més del pa i el vi.

— He, he, que graciós que és vostè. Mai m'havien fet la brometa de *Marcel·lí pa i vi*. Miri, la xocolata la recomano a tothom, la persona que ha viscut més en la història de la humanitat, una senyora de la Provença que a 100 anys encara anava en bicicleta, va arribar a 122 i es fumia un quilo de xocolata a la setmana. Ara bé, el vi... A casa fèiem pa amb oli i sucre, o la variant del pa, vi i sucre. I així ens hem anat fent grans, poc o molt. I amb més o menys enteniment, això depèn de cadascú.

— A la ràdio li deixen beure xocolata desfeta?

— Ai, senyor! A la ràdio amb prou feina hi ha una miqueta d'aigua i una màquina de cafè aigualit, sembla fet rentant mitjons. La xocolata s'ha de prendre on toca, i si pot ser, de qualitat. A Catalunya ara es fa una de les millors xocolates el món. Que quedi clar!

— Ha fumat mai xocolata, senyor Marcel·lí?

— Escolti, a vostè li sembla normal fer-me preguntes d'això, de les drogues? Per l'amor de Déu! Quin periodisme. On hem arribat? Faci el favor de ser una mica més endreçat.

— No s'ofengui, sisplau. Digui: quina és la xocolata del lloro?

— Avui n'està ple, de xocolata del lloro, el primer que fan les empreses per retallar despeses, és treure els clips o els bolígrafs. Això és la xocolata del lloro.

— És cert que la xocolata és un bon substitutiu del sexe?

— I ara, quines preguntes. Però què us passa

a la gent jove avui dia? Quines obsessions! Drogues, sexe... només teniu al cap aquestes bestieses. Miri, el que li puc dir és que la xocolata té unes propietats que animen la sensibilitat.

— Vigili, doncs, senyor Marcel·lí.

— Si es barreja amb altres substàncies del mateix estil, engresca la cosa. Es veu que

funciona.

— D'això... ja que surt el tema: quan és la darrera vegada que ha practicat sexe?

— A vostè li sembla normal fer-me aquesta pregunta? Faci el favor, per l'amor de Déu. Es pensa que som amb en Broncano? Tants anys de carrera, per això? El periodisme és a les últimes.

CONTRACORRENT

ALBERT SOLER

Senyor Marcel·lí

CONSERGE JUBILAT

«Si els nens no mengen pa amb xocolata, és per culpa dels pares»

DdG

— Per què els nens ja no mengen pa amb xocolata per berenar?

— Si no em mengen, és per culpa dels pares. Es pensen que fa pobre, quan el cacau avui està caríssim. Tota la vida la xocolata va ser menjar de gent amb possibles. Si no donen pa amb xocolata als fills, per ells faran, ens hi hem fet grans moltes persones de totes les generacions, i ens ha anat prou bé. Recomano tothom que torni a la presa de xocolata. I també a la xocolata desfeta, i tot seguit un gotet d'aigua fresca, així es posa bé. I després del cafè també. S'hauria de recuperar aquesta tradició als bars i pastisseries.

— Guarda cromos dels que sortien a la xocolata als seus temps?

— En tinc unes quantes col·leccions. N'hi havia una d'uniformes militars. I una altra molt bonica, de societats de la humanitat. Ui, també ens ensenyaven com eren les cases d'aquí i d'allà. I una d'Història sagrada, amb uns cromos preciosos. Ja he dit a diversos xocolaters que haurien de tornar a regalar cromos i fer àlbums. Almenys a les xocolates catalanes, a la resta se me'n refum. És necessari que a les xocolates catalanes hi hagi cromos per a tothom. I que tinguin present que es pugui demanar el cromo que falta si ens ha passat.

— Qui és aquest tal Jaume Nolla que es permet corregir-lo als peus de plana del llibre?

— Un escriptor de pa sucats amb oli. Treballa allà a la ràdio i el tinc com una mica afillat. Un torracastanyes, ja li dic clarament, perquè no té gaire res al cap. M'ajuda amb el llibre, fent recerca i aquestes coses per les quals ja no tinc edat. És al·lèrgic a la pols dels llibres, però mira, que s'aguanti. És el que tota la vida n'hem dit un negre. Alguna cosa ha cobrat, perquè pobre, és una mica misèries.

— Diuen que és un paio amb doble personalitat.

— Miri, no em preguntis per segons qui. Si el troba de nit, més val que canviï de vorera.

— Cacau, rom, mulates... tot el que és bo ve d'Amèrica?

— Em fa preguntes molt estranyes, vostè. Què vol que li digui, a Amèrica hi ha coses bones i dolentes, com arreu. Ja veig que té ganes de treure'm una resposta picant, eh? Doncs no, miri, faci el favor. Moltes gràcies per la seva dedicació i la seva entrevista. I que Déu nostre senyor l'empari, perquè vostè necessita una mica d'ordre a la seva vida, està despistat com aquests porcs senglars que es fiquen per tot arreu. Centri's! Centri's! I mengi xocolata, que li anirà bé. Vinga, passi-ho bé. ■

Uneix-te al canal de WhatsApp de Diari de Girona

Troba cada dia les notícies i temes de més actualitat en el nostre canal accedint-hi des del teu mòbil.

Diari de Girona

SUMA'T-HI

